

Sygn. akt: I C 97/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Hanna Woźniak
Protokolant:	sekretarz Jacek Kutta

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2019 r. w Wąbrzeźnie

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko S. M.

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości;
2. nie obciąża pozwanego S. M. obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powoda.

SSR Hanna Woźniak

POUCZENIE

Pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć do tutejszego Sądu sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od daty doręczenia mu wyroku.

W piśmie zawierającym sprzeciw pozwany powinien przytoczyć zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Sprzeciw złożony po terminie oraz sprzeciw, którego braków strona w wyznaczonym terminie nie uzupełniła, Sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym.

Jeżeli sprzeciw zostanie złożony prawidłowo, sprawa zostanie rozpoznana w zwykłym trybie przez Sąd I instancji.

Powód może wnieść apelację od niniejszego wyroku zaocznego do Sądu Okręgowego w (...) VIII Wydział Cywilny Odwoławczy, za pośrednictwem Sądu Rejonowego w W. I Wydziału Cywilnego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu wyroku wraz z uzasadnieniem lub w terminie 21 dni od daty doręczenia mu wyroku zaocznego, gdy powód nie złożył wniosku o uzasadnienie. Sąd uzasadnia wyrok zaoczny jedynie wówczas, gdy powództwo zostało oddalone w

całości lub w części (art. 342 k.p.c.). Termin do złożenia przez powoda wniosku o uzasadnienie wynosi 7 dni licząc od daty doręczenia mu wyroku zaocznego.

Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba, że nowy adres jest Sądowi znany.

W przypadku nie złożenia sprzeciwu co do istoty sprawy, stronie przysługuje zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w wyroku zaocznym. Wnosi się je do Sądu Okręgowego w (...) za pośrednictwem tutejszego Sądu w terminie 1 tygodnia od dnia doręczenia odpisu wyroku zaocznego. Zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

Sędzia:

Sygn. akt I C 97/19

UZASADNIENIE

(...) w W. wniósł pozew przeciwko S. M. o zapłatę kwoty 2.010,46 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa (20 grudnia 2018r.) do dnia zapłaty. Z uzasadnienia pozwu wynika, że powód nabył od (...) dochodzoną pozew wierzytelność stanowiącą dług z tytułu świadczonych przez pierwotnego wierzyciela usług telekomunikacyjnych. Powód powołał się na umowę przelewu wierzytelności z dnia 22 marca 2017r. wraz z wyciągiem z elektronicznego załącznika stanowiącego wykaz nabytych wierzytelności oraz wskazał w pozwie datę wymagalności roszczenia jako dzień 06 lipca 2015r.

Pozwany nie stawił się na rozprawę, będąc prawidłowo zawiadomionym o jej terminie (k.26), nie żądał rozpoznania sprawy pod swoją nieobecność i nie zajął żadnego stanowiska procesowego.

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił, co następuje:

Umową przelewu wierzytelności z dnia 22 marca 2017r. (...) w W. nabył od (...) między innymi wierzytelność o nieustalonej kwocie przysługującą pierwotnemu wierzycielowi przeciwko S. M. zamieszkałemu w R. nr 71 (dowód: wyciąg z ksiąg funduszu – k.7, odpis umowy przelewu wierzytelności wraz z kserokopią załącznika – k.11 i 13-14).

W pozwie powód określił termin wymagalności roszczenia na dzień 06 lipca 2015r. oraz wskazał, że na dochodzoną kwotę 2.010,46 zł składają się: kwota 1.286,95 zł – zobowiązanie z tytułu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, kwota 374,27 zł wynikająca z not obciążeniowych oraz kwota 349,24 zł jako skapitalizowane odsetki ustawowe za opóźnienie oraz odsetki wynikające z not obciążeniowych wystawionych przez pierwotnego wierzyciela (dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu - 7).

Powód nadał na adres pozwanego zawiadomienie o cesji wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty całej wymagalnej kwoty, która na dzień 07 kwietnia 2017r. wynosiła według powoda 1.814,52 zł (dowód: kserokopia zawiadomienia ze specyfikacją wierzytelności – k.8-10).

Sąd zważył, co następuje;

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wydaje wyrok zaoczny. Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, jeżeli pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie, żądał on przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), stwierdzono nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyżyć (art. 214 § 1 k.p.c.).

W realiach niniejszej sprawy zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego. W tym wypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Sąd dał wiarę treści odpisów i kserokopii dokumentów załączonych do pozwu, nie dopatrując się z urzędu – przy biernej postawie pozwanego – żadnych nieprawidłowości mogących je zdyskwalifikować.

Należy jednak wskazać, że mimo przyjęcia przez Sąd za prawdziwe twierdzeń zawartych w pozwie o tym, iż powód umową cesji nabył wierzytelność od pierwotnego właściciela oraz że kwota długu zapisana w księgach rachunkowych funduszu na dzień 13 grudnia 2018r. wynosiła 2.010,46 zł, to powód nie udowodnił wysokości kwoty zakupionej wierzytelności (brak tej kwoty w załączniku do umowy cesji), ani nie podał tej kwoty w pozwie, a zatem Sąd powziął uzasadnione wątpliwości co do wysokości kwoty dochodzonej pozwem i uznał tę wysokość za nieudowodnioną. Należy bowiem przypomnieć, że wyciągi z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie korzystają w postępowaniu cywilnym ze szczególnej mocy dowodowej, jaka przysługuje dokumentom urzędowym. Dotyczy to zwłaszcza domniemań prawnych, o których mowa w art. 252 k.p.c., modyfikujących ogólną regułę ciężaru dowodu (art. 6 k.c.). W sytuacji, w której fundusz sekurytyzacyjny, jako powód, twierdzi, że nabył objętą powództwem wierzytelność w drodze umowy sprzedaży, ciężar dowodu w zakresie istnienia wierzytelności i jej przejścia na nabywcę spoczywa na funduszu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2016 r., IV CSK 760/15, niepubl., i z dnia 25 kwietnia 2017 r., V CSK 492/16, niepubl.).

Istnieje też druga przesłanka uniemożliwiająca uwzględnienie powództwa – przesłanka przedawnienia roszczenia.

Nie budzi wątpliwości, że (...) jest przedsiębiorcą prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie usług telekomunikacyjnych. Pozwany natomiast jest konsumentem w rozumieniu ustawy, bowiem zgodnie z art. 22 § 1 kc jest osobą fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Z materiału zawartego w aktach sprawy nie wynika bowiem, aby S. M. zawierał przedmiotową umowę w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej.

Na gruncie niniejszej sprawy należy stwierdzić, iż roszczenie (...) w W., będącej poprzednikiem prawnym strony powodowej – jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej – podlegało trzyletniemu okresowi przedawnienia. Należy ponadto zaznaczyć, że kwalifikacja roszczenia decydująca o terminie przedawnienia nie ulega zmianie w przypadku zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela (por. M. Pyziak-Szafnicka Komentarz do art. 118 Kodeksu cywilnego [w:] P. Księżak (red.), M. Pyziak-Szafnicka (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Część ogólna, LEX, 2014, LEX nr 170781).

W przedmiotowej sprawie Sąd orzekł po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018r., poz.1104), która m.in. wprowadziła automatyczne badanie przedawnienia przez sąd w sprawach wytoczonych przeciwko konsumentom.

Opierając się tylko na treści pozwu (brak dowodów na te okoliczność), należało przyjąć datę wymagalności roszczenia jako 06 lipca 2015 roku.

Ponieważ roszczenie powoda powstało przed 09 lipca 2018r. i tego dnia – według nowych przepisów – nie byłoby przedawnione – aby ustalić rzeczywisty termin przedawnienia należy odwołać się do przepisów przejściowych.

Jak wynika z art.5 ust.1 i 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018r. o zmianie ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2018r., poz.1104), do roszczeń powstałych przed dniem jej wejścia w życie i w tym dniu tj. 09 lipca 2018r. jeszcze nieprzedawnionych, stosuje się od tej chwili przepisy o przedawnieniu określone w nowej ustawie. Jeżeli zgodnie z nowymi przepisami kodeksu cywilnego termin przedawnienia jest krótszy, niż według przepisów zmienionych, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak przedawnienie rozpoczęte przed dniem wejścia w życie nowelizacji nastąpiłoby przy uwzględnieniu dotychczasowych przepisów wcześniej, to przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu.

Na gruncie nowych regulacji początek biegu terminu przedawnienia należałoby liczyć dopiero od dnia 31 grudnia 2015r., a zatem przedawnienie roszczenia miałoby miejsce 31 grudnia 2018r. Z kolei na podstawie dotychczasowych przepisów przedawnienie nastąpiłoby z dniem 06 lipca 2018 roku. Porównując termin dotychczasowy i nowy oczywistym jest, że wcześniejszym jest dzień 06 lipca 2018r., a zatem należało przyjąć, że to z jego upływem doszło do przedawnienia roszczenia. Pozew w rozpoznawanej sprawie, jako czynność mogąca przerwać bieg terminu przedawnienia w myśl art. 123 § 1 pkt 1 kc, został wniesiony dopiero w dniu 20 grudnia 2018 roku, czyli już po upływie terminu przedawnienia w/w roszczenia. Jednocześnie powód nie przedstawił Sądowi żadnych dowodów na okoliczność wystąpienia przed dniem złożenia niniejszego pozwu jakiegokolwiek zdarzenia skutkującego przerwaniem biegu przedawnienia. Brak było także podstaw do zastosowania art.117¹ kc pozwalającego na nieuwzględnienie upływu terminu przedawnienia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, ponieważ nie występuje żaden szczególny przypadek i nie przemawiają za tym względy słuszności.

Z tych wszystkich względów na podstawie wyżej powołanych przepisów orzeczono jak w pkt.1 wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art.98 kpc.

SSR Hanna Woźniak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

Sędzia: